

ἀληθιανός ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἴων. (Σμύρν.) Μακεδ. (Μελέν.) Χίος κ.ά. ἀλ'θιανός Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλήθεια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ισμός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀληθής, ἀληθινός ἔνθ' ἄν.: Εἶμαι ἀληθιανός Χίος Ὅσα τοῦ εἶπαν ἦτον ἀληθιανὰ αὐτόθ. Πβ. ἀληθινός, ἀλήθιος.

ἀληθινὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Τσακων. ἀλεθινὰ Σύμ. ἀληχ'νά Ἡπ. Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀληθινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀληθῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀληθινὰ σοῦ το λέγω. Ἀληθινά, ἦρθε ὁ δεῖνα; κοιν. Ἀληχ'νά γιὰ ψέματα; Ἰμβρ. Συνών. ἀληθινῶς, ἀληθῶς.

ἀληθινεύω Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀληθινός. Παρὰ Βλάχ. ἀληθινεύω.

Λέγω τὴν ἀλήθειαν. Συνών. ἀληθεύω 1.

ἀληθινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀλεθινός Κάρπ. Μεγίστ. Σύμ. ἀλ'θινός Καππ. ἀλ'τινός Καππ. (Σινασσ.) ἀλ'χινός Καππ. (Ἀνακ.) ἀλχ'νιός Καππ. (Σίλατ.) ἀληχ'νός Ἡπ. Ἰμβρ. ἀληθινὸ Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) ἀληθινὸν Καλαβρ. (Καρδ.) ἀλησινὸ Ἀπουλ. ἀληνός Πόντ. (Σάντ.) ἰλ'τινός Καππ. (Φάρασ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀληθινός.

1) Ἀληθής, πραγματικὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀληθινὸς Θεός. Ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Ἀληθινὰ λόγια κοιν. Ἐκεῖνος κάεται 'ς τὸν ἀλεθινὸν τὸν κόσμον κ' ἐμεῖς 'ς τὸν ψεύτικο (ἐπὶ ἀποθανόντος. ἀλεθινὸς κόσμος = ἡ μέλλουσα ζωὴ, κάεται = κάθεται) Σύμ. Ἀληθινὸ ἔν' αὐτὸ ντὸ λές; (ἀληθὲς εἶναι αὐτὸ ποῦ λέγεις;) Ὁφ. Ὁ Χριστὸν ἀληθινὸν νὰ κόφτῃ τὰ χρόνᾱ σ'! (ἀρά) Κερασ. Ὁ Χριστὸν ἀληθινὸν νὰ ἔρται ἀσ' σὸ δίκαιο σ'! (νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δίκαιόν σου, ἦτοι νὰ σὲ τιμωρήσῃ ἀδικοῦντα) αὐτόθ. || Φρ. Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν (ἐπὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ θλίψεων, μεγάλων δικαστικῶν ἀγώνων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ ξένου ζυγοῦ. Ἡ φρ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) σύνθηθ. Βγῆκα ἀληθινός (ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι εἶπα τὴν ἀλήθειαν) Κωνπλ. κ.ά. || Ἡ λ. ἐν τῇ φρ. 'ς τ' ἀληθινὰ ἐπιρρηματ., ἀληθῶς: 'Σ τ' ἀληθινὰ σοῦ τὸ λέω κοιν. Συνών. ἀληθιανός, ἀλήθιος 1, ἀντίθ. ψεύτικος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀληθινὸς Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ.) 'Σ τ' Ἀληθινοῦ Κύπρ. Ἀληθινὴ Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ. Ἀλεθινὴ (ἐνν. Παναγιά) Σύμ. Ἀληθινὸ Πόντ. (Ὁφ.) Ὡς κύριον ὄν. Ἀληθινὴ Σάμ. Χίος Ἀλεθινὴ Σύμ. Ἀληθινὴ Ἰκαρ. Ἴων. (Κρήν.) Χίος.

2) Ἐρυθρός, κόκκινος Ἀπουλ. Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. Σίλατ. Φάρασ.): Τοῦ ἀληθινοῦ τοῦ ἀγροῦ (τὸ ἐρυθρὸν τοῦ φῶς) Καρδ. || Ἄσμ.

Δὲν κρέμασα ἀλ'χινὰ παστοὺς σὲ νύφ' καμαρωμένην

(δὲν ἐκρέμασα ἐρυθρὰ ὑφάσματα πρὸς κατασκευὴν νυμφικοῦ θαλάμου, ἦτοι δὲν ἐνυμφεύθην) Σίλατ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἡσύχ. «κιννάβαρις» εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ, ὃ λέγομεν κόκκινον.

ἀληθινῶς Πελοπν. (Γορτυν. Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Ὁφ. κ.ά.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀληχ'νῶς Θράκ. (Αἶν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀληθινῶς.

Ἀληθῶς, συνήθως ἐν τῇ ἀντιφωνήσει εἰς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἔνθ' ἄν.: Ἀληθινῶς ἀνέστη! Γορτυν. Κορινθ. Ὁφ. Συνών. ἀληθινά, ἀληθῶς.

ἀλήθιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλήθιος Πόντ. (Τραπ.) ἀλήθιο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλήσιο Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀληθής. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. χλομός - χλόμιος κττ.

1) Ἀληθής ἔνθ' ἄν.: Ἀλήθιον ἔν' αὐτὸ ὁ λόγος; (ἀληθὲς εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος;) Τραπ. Συνών. ἀληθιανός, ἀληθινός 1. 2) Ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης Πόντ. (Τραπ.): Ἀλήθιος εἶμαι, ψεύτες κ' εἶμαι (ψεύστης δὲν εἶμαι). Συνών. ἀλήθης. 3) Πραγματικὸς Πόντ. (Τραπ.): Ἀλήθιος ἄνθρωπος (ἀληθινὸς ἄνθρωπος, οὐχὶ ψευδής. Ἐπὶ εἰκόνας παριστανούσης ἄνθρωπον φαινόμενον ὡς ζῶντα). Ἀντίθ. ψεύτικος.

ἀληθίτικα ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀληθίτικος.

Οἶονεὶ ἀληθῶς (μετὰ τινος ὑποκορισμοῦ): Ἀληθίτικα ἐπίστεψες; Πβ. ἀληθῶς.

ἀληθοσύνη ἡ, Ζάκ. Κάρπ. Κρήτ. Τήλ. Χηλ. ἀληθουσύν' Θράκ. (Μάδυτ.) Σάμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀληθοσύνη.

Ἀλήθεια ἔνθ' ἄν.: Αἶνιγμ.

Πι'νός κνικᾶτους | κὶ πιρικλουκᾶτους

στέκειτ κὶ κρίνει | τὴν ἀληθουσύνῃ

(ὁ στατήρ) Μάδυτ. Συνών. ἀλήθεια 1.

ἀληθῶς ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀληθῶς.

Πραγματικῶς: Ἀληθῶς ἀνέστη! (ἀντιφωνήσεις εἰς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη») κοιν. Ἀληθῶς τὰ λέγω Πελοπν. (Λακων.) Ἀληθῶς, σοῦ τὰ χρωστάω, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ σοῦ τὰ πληρώσω Ἡπ. Συνών. ἀληθινά, ἀληθινῶς, ἀληθῶς.

ἀληθώτικο ἐπίρρ. Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀληθώτικος.

Ἀληθῶς: Εἶπαντι τς' ἀτζεῖνοι, ἀληθώτικο ἀβουσι (εἶπαν καὶ ἐκεῖνοι ἀληθῶς οὕτως).

ἄλης ὁ, Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. κ.ά.) ἀλοὺς Καππ. (Φάρασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Δαίμων παρενοχλῶν τὰς ἐπιτόκους καὶ τὰς ἀρτιτόκους γυναῖκας ἔνθ' ἄν.: Ἄλης τὴν ἐπάτησε (ἐπὶ τῆς κινδυνευούσης κατὰ τὸν τοκετὸν) Σινασσ.

ἀλησμόνητος ἐπίθ. κοιν. ἀλησμόν'τους βόρ. ιδιώμ. ἀλησμόνετος Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀλησμόνητος.

Ὁ μὴ λησμονούμενος ἔνθ' ἄν.: Ἀλησμόνητος φίλος. Ἀλησμόνητη φιλία - ὦρα κττ. κοιν.

ἄλητε τό, Τσακων. ἄλ'τε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄλητον.

Ἀλευρον.

